

Phần 5

Trâm Anh tìm đến nơi làm của Chấn Hưng. Cô không vào mà gọi điện thoại cho anh. Chấn Hưng bắt điện thoại:

- Chấn Hưng nghe đây!
- Em nè.
- Là ai?
- Anh Hưng không nhận ra tiếng của em hả?

Chấn Hưng nhăn mặt:

- Không rõ lắm, xin hỏi ai thế?

Trâm Anh phụng phịu:

- Mới gặp nhau, anh vội quên vậy sao?

Chấn Hưng nhíu mày lạ lẫm:

- Là Trâm Anh sao?

Trâm Anh nũng nịu:

- Sao hả, không hoan nghênh em tới à?

Chấn Hưng hơi bối rối:

- À không, anh đang bận hợp không thể tiếp em được.

Trâm Anh nhăn nhó:

- Em có thể chờ anh mà.

Chấn Hưng từ chối:

- Hợp xong anh còn phải đi rước vợ con anh.

Trâm Anh hờn dỗi:

- Em muốn gặp anh một chút cũng không được sao?
- Anh xin lỗi. anh không thể chiều em được.

Trâm Anh tủi tủi:

- Anh có thể đối xử tệ với em vậy sao?
- Trâm Anh à, em hãy thông cảm cho anh.
- Trước đây anh là một người rất trọng tình cảm kia mà.

Chấn Hưng nói như năn nỉ:

- Anh bận thật đó.

- Anh có biết là em ở đâu không? Đang ở trước cổng nơi anh làm việc đó.

- Em đến rồi ư?

Trâm Anh hỏi giọng hồi hộp:

- Em có thể gặp anh một chút được không?

Chấn Hưng cảm thấy bất tiện, nên nói:

- Anh bận họp. Em về đi, chúng ta gặp nhau lần sau nhé.

Chấn Hưng tắt máy. Trâm Anh hét vào điện thoại:

- Alô... Alô...

- Chán thật!

Chấn Hưng vội xóa số điện thoại của Trâm Anh. Thì bị An Tân phát hiện:

- Ê, số điện thoại của ai thế hả?

- Nhiều chuyện!

An Tân cười hì hì:

- Nhất định không phải là của bà xã nhà rồi.

Chấn Hưng không muốn bị phá rồi nên nói:

- Của người bạn!

- Là bạn thì cần gì phải xóa chứng cứ.

Chấn Hưng nổi sùng:

- Làm việc mà chuyện gì cậu cũng biết. Xem ra cậu đâu có chú tâm vào việc làm.

An Tân cười hì hì:

- Thôi đi mà anh, đừng chèn ép em út như thế?

Chấn Hưng gằn giọng:

- Vậy thì im mồm lại đi.

An Tân rụt cổ, le lưỡi:

- Hôm nay xem ra anh oai phong ghê đó.

Thủy Cúc ngồi cạnh đó cũng lên tiếng:

- Anh Chấn Hưng nổi tiếng là người cung chiều vợ đấy!

An Tân cười hì hì:

- Em an tâm, anh nhất định học theo cách của anh ấy.

Thủy Cúc bậm môi:

- Anh nói thì phải nhớ đấy!

- Nhớ mà. Nếu như anh ấy chịu để anh bá làm sư phụ.

Chấn Hưng nạt ngang:

- Thôi làm việc đi, tán gẫu mãi sẽ không xong đâu.

Thủy Cúc le lưỡi:

- Làm việc đi. Anh ấy nổi nóng lên rồi kìa

An Tâm thôi không đùa nữa. Chợt An Tâm khều nhẹ Chấn Hưng:

- Anh ơi! Một bóng hồng sa mạc xuất hiện.

Chấn Hưng gất lên:

- Cậu lo làm đi!

An Tâm rỉ tai:

- Một con "gà móng đỏ" xuất hiện kìa anh!

- Cậu...

Chấn Hưng định cự nự An Tâm. Nhưng anh khựng lại khi nhận ra Trâm Anh:

- Sao em lại lên đây vậy Trâm Anh?

Nheo nheo mắt Trâm Anh cười thật duyên dáng.

- Em tìm anh đây mà!

- Nhưng anh đã nói rồi. Anh rất bận.

Trâm Anh hờn dỗi:

- Với chức vụ của anh, chẳng lẽ anh không thể dành cho em một vài phút hay sao?

Nhăn nhó mặt mày, Chấn Hưng từ chối:

- Anh không thể tiếp khách cá nhân trong giờ làm việc cơ.

Trâm Anh phụng phịu:

- Phá lệ vì em một chút chẳng được sao anh

- Em đừng làm anh khó xử như vậy Trâm Anh ạ!

Thủy Cúc lên tiếng giúp anh:

- Chị à, đây là nơi làm việc. Xin chị hãy vui lòng chờ đến hết giờ làm việc.

Trâm Anh gật gù:

- Được thôi.

An Tâm chữa lửa:

- Nhưng anh Chấn Hưng còn phải đi họp. Xin chị ra quán nước mà chờ.

Trâm Anh cười khẩy:

- Sao vậy, cung cách làm việc của các người là vậy đó sao?

Chấn Hưng biết làm cách nào cũng khó có thể mời cô ta ra khỏi nơi này nên anh lên tiếng:

- Em ra quán chờ anh một chút rồi anh sẽ xuống ngay.

Trâm Anh nhún vai nhìn hai người đồng nghiệp của Chấn Hưng:

- Phải vậy chứ!

Rồi đi thẳng ra ngoài. An Tân nói với Chấn Hưng:

- Coi bộ khó khăn rồi đó anh Chấn Hưng.

Thủy Cúc cũng thêm vào:

- Người gì đâu mà khó ư. Mất lịch sự không thể tưởng.

An Tân khuyên:

- Chị Bảo Vy là người tốt, anh đừng làm khổ chị ấy đó.

Thủy Cúc cũng nói:

- Hạnh phúc khó tìm. Nhưng rất dễ bị tan vỡ nếu ta không khéo giữ gìn.

Chấn Hưng đưa tay ngăn:

- Hai em đừng bận tâm. Anh có cách giải quyết rồi. An Tân giục:

- Vậy anh đi đi, kéo "bà tám" lại lên nữa đó.

Chấn Hưng đi rồi, Thủy Cúc mới lại nói:

- Chẳng biết anh Hưng có giải quyết ổn thỏa hay không nữa.

An Tân trấn an:

- Anh ấy xưa nay nổi tiếng là người nghiêm túc chắc không xảy ra chuyện gì đâu.

Thủy Cúc liếc xéo anh:

- Nè, mai mốt anh có xảy ra chuyện rắc rối này không?

Xua tay lắc đầu lia lịa. An Tân chối:

- Không anh nhất định là người chồng chung thủy số một.

- Thật không?

- Anh đâu thể đùa.

Cười tủm tỉm Thủy Cúc chu môi, rồi hất mặt:

- Nói thì phải nhớ đó.

- Nhất định là phải nhớ rồi.

Mọi người đã nghỉ trưa. Thủy Cúc nói với An Tân:

- Em đói lắm rồi đó!

An Tân nhanh nhẩu:

- Anh đưa em đi ăn.

Chu môi Thủy Cúc hỏi đùa.

- Nhưng ai trả tiền?

An Tân vuốt túi:

- Hôm nay em cho anh mượn trước mai một trù lương.

Thủy Cúc lờm:

- Hôm nay em bao.

An Tân cười hì hì:

- Em hiểu ý ghê!

Hai người bước ra khỏi công ty. Với vẻ mặt rất hạnh phúc.

Tối hôm ấy, Chấn Hưng thì thầm với vợ:

- Em biết hôm nay nay anh gặp ai không?

- Làm sao em biết được.

- Em có muốn biết hay không.

Bảo Vy buồn ngủ nên lặng thinh. Tưởng cô chờ nghe nên nói tiếp:

- Anh gặp lại Trâm Anh đó!

Đang thiu thiu ngủ nghe nhắc đến tên Trâm Anh, Bảo Vy giật mình ngồi dậy:

- Anh nói sao? Trâm Anh đã tìm đến anh à?

Chấn Hưng gật đầu nói thật:

- Phải cô ấy đến chỗ làm của anh.

- Cô ấy nói gì?

- Mời anh uống nước.

- Chỉ uống nước thôi sao? Chấn Hưng nói:

- Tội anh nhắc về tuổi ấu thơ đã chơi với nhau như thế nào?

- Rồi sao nữa?

- Ăn cơm uống nước hết.

Bảo Vy lắc đầu tỏ ý không tin. Cô hỏi:

- Chỉ có bao nhiêu thôi hả.

- Theo em con gì nữa.
- Một thuở yêu nhau say đắm, nhiều kỷ niệm chẳng lẽ hai người không ôn lại sao?

Chấn Hưng lắc đầu:

- Người có vợ kẻ có chồng nhắc lại làm gì chuyện ấy.
- Vậy hả?
- Em không tin anh sao?
- Sao lại không tin. Bộ anh có gì giấu em sao?
- Làm gì có!
- Tốt!
- Em sao vậy?

Tiếng Bảo Vy lè nhè:

- Ngủ đi, chuyện ấy có gì mà anh phải áy náy như vậy.

Đêm ấy Chấn Hưng thật sự day dứt không làm sao ngủ được.

Sáng hôm sau như thường lệ Chấn Hưng thức dậy thật sớm để làm điểm tâm cho cả nhà:

- Lại làm điểm tâm sao con? Chấn Hưng ngần ngại:
- Con ngủ không được nên dậy sớm.

Bà Quế cảm thấy vui. Nhưng lại cũng rất lo. Sợ chồng mình lại làm khó dễ con dâu:

- Vợ con chưa dậy sao?

Chấn Hưng nhìn vào phòng:

- Cô ấy còn ngủ mẹ ạ!
- Tội nghiệp nó bị áp lực của ba con lắm.

Chấn Hưng không muốn mẹ phải lo nên nói:

- Có lẽ từ từ ba con sẽ hiểu và thương vợ con mà thôi.

Bà Quế lắc đầu:

- Ông ấy cố chấp quá đi. Mẹ cũng bó tay luôn.

Chấn Hưng cười độ lượng:

- Không sao đâu mẹ Bảo Vy rất hiểu lý lẽ cho nên cô ấy không để bụng đâu.

Bà Quế lại khuyên con trai:

- Con cố gắng quan tâm an ủi vợ mình nhiều hơn.

Chấn Hưng mỉm cười:

- Mẹ an tâm điều đó con sẽ làm tốt.

Chợt bà Quế bảo:

- Thỉnh thoảng con nên ghé thăm em Thoại My một chút.

Chấn Hưng nhận lời:

- Vâng con biết rồi mẹ!

Bà lại chép miệng:

- Tội nghiệp cho Bảo Vy. Nó phải chạy khắp nơi mới tìm cho Thoại My một chỗ ở tốt đó.

- Nó đã có việc để làm rồi đó mẹ!

Ông Chấn Lâm xuất hiện:

- Mẹ con bà mới sáng mà làm gì ồn ào vậy?

Bà Quế khoe:

- Thì mẹ con tôi làm điếm tâm vậy mà.

Ông Lâm nhìn con trai tỏ ý không hài lòng:

- Con lại chứng nào tật ấy sao?

Chấn Hưng cười mơn trớn:

- Đây là chuyện nhỏ thôi mà ba?

- Làm mọi cho vợ suốt đời hay sao?

Bà Quế tỏ ý bất bình:

- Chẳng biết bao giờ ông mới chịu hiểu lí lẽ.

Ông gằn giọng:

- Làm mọi vợ có gì tốt.

Bà Quế giận dữ:

- Vậy xấu ở chỗ nào?

- Bà đừng hỏi bí tôi như vậy chứ?

Bà Quế giải thích:

- Chuyện vợ chồng của nó giải quyết như thế nào thì tùy nó.

- Bà lại bênh vực!

Chấn Hưng cười cầu hòa:

- Có gì đâu mà ba mẹ phải cãi nhau đến như vậy? Chuyện nhỏ thôi mà.

Ông Chấn Lâm gầm gừ:

- Chuyện nhỏ ư? Dòng họ nhà này mấy đời rồi không ai nhu nhược như vậy đâu. Con đã làm mất mặt họ hàng quá rồi.

- Ba à...

- Đừng nói nữa.

Bữa điếm tâm diễn ra nặng nề. Bởi Bảo Vy đã nghe tất cả.

Trên đường đi làm Chấn Hưng an ủi vợ:

- Em đừng quan tâm đến những điều ba nói.

Bảo Vy gật đầu:

- Vì yêu anh em có thể làm tất cả.

- Em tốt lắm!

Bảo Vy ngọt ngào:

- Trưa nay mình ăn thế nào đây anh?

Chấn Hưng hẹn:

- Trưa nay anh sẽ gọi cho em.

Chấn Hưng dừng xe Bảo Vy bước xuống.

- Tạm biệt!

Chấn Hưng cười với vợ một cách âu yếm rồi mới cho xa chạy đi.

- Anh hai!

Thoại My đứng ở cổng từ sớm để tìm Chấn Hưng. Thấy em gái anh mừng lắm:

- Thoại My!

- Anh hai đưa chị hai đi làm rồi à.

- Vừa mới từ chỗ đó về đây.

- Anh chị hạnh phúc ghê! Chấn Hưng nhìn em lo lắng:

- Em lúc này ra sao rồi?

Thoại My khoe:

- Em đã đi làm nên cuộc sống có phần đỡ hơn.

Chấn Hưng khuyên:

- Là con gái sống bên ngoài phải hết sức thận trọng đấy.

- Em biết rồi anh hai.

- Nè, thỉnh thoảng về thăm ba mẹ chứ. Mẹ nhớ em lắm đó.

Thoại My chạnh lòng:

- Em nhớ mẹ lắm. Nhưng lại sợ gặp ba thôi.
- Ba chỉ rầy vậy thôi chứ ba đâu có ăn thịt em đâu.

Thoại My lại nhắc nhở:

- Anh nên để ý đến chị hai đó. Ba mình luôn chèn ép chị hai.

Điều này anh biết rồi em khỏi cần phải lo:

- Hay là anh nên kiếm tiền mua nhà ra ở riêng đi.

Chấn Hưng phản ứng:

- Làm như vậy sao được em. Ba mẹ sẽ buồn lắm.

Thoại My cúi đầu:

- Nếu anh nói vậy thì em cũng bó tay thôi.
- Em đi làm ở đâu?
- Dạ cũng gần đây thôi.
- Em làm gì?
- Trợ lí giám đốc.

Chấn Hưng nhìn em từ đầu đến chân nghi ngờ:

- Lắc chốc như em mà đòi làm trợ lý sẽ hư bột hư đường hết.

Thoại My chu môi:

- Anh hai vẫn xem em là trẻ con sao?
- Em lớn với ai nào.

Kênh mặt Thoại My khoe:

- Ít ra hôm nay em của anh cũng giỏi vi tính lắm à.
- Em biết sử dụng vi tính.
- Đương nhiên rồi.

Chấn Hưng tỏ ý không tin:

- Em giỏi vậy sao?
- Em không muốn để ba cứ coi mình là con gái vô dụng.
- Đừng giận dai vậy mà em.
- Em biết em đi, tội nghiệp cho mẹ phải thương nhớ em.
- Biết vậy thì về cho mẹ vui.
- Em sẽ về!

Điện thoại của Chấn Hưng có tín hiệu:

- Anh xin lỗi!

- Anh nghe đi.

- Alô! Chấn Hưng đây!

Trâm Anh lại gọi đến giọng cô ngọt ngào:

- Em đây, anh đang làm gì thế?

Chấn Hưng đáp cộc:

- Làm việc.

Anh không biết xạo đâu.

- Em....

Trâm Anh bật cười:

- Cô gái ấy còn non trẻ lắm. Hãy tha cho cô bé đi

Chấn Hưng chịu hết nổi nên nổi nóng:

- Cô im đi được không?

- Sao lại nổi nóng với em. Em muốn tốt với anh thôi mà.

Chấn Hưng gắt lên:

- Thật ra cô muốn gì?

Trâm Anh cười nhạt:

- Chiếm lại anh làm của riêng mình.

- Cô điên rồi hả:

Thoại My thấy anh giận nên hỏi.

- Ai vậy anh hai?

- Em đi làm đi. Mai một gặp anh sẽ nói sau.

Thoại My gật đầu:

- Anh cẩn thận đó.

Chấn Hưng cảm thấy bị phá rối nên trong lòng bực bội lắm. Nhất định anh phải có thái độ với cô ta.

Thoại My mấy hôm nay thật là lạ. Đêm nào cũng đi tới chín mười giờ mới về.

Lê Phương hỏi thì cô ta chỉ trả lời cho qua chuyện. Đêm nay cũng thế. Thoại My vừa về anh liền lên tiếng:

- Cô ngồi xuống đó đi Thoại My.

- Dạ có gì không anh.

Lê Phương bảo mà không nhìn cô:

- Thì cô cứ ngồi đó đi!

Thoại My dụ trong lòng không muốn, nhưng vẫn ngồi. Lê Phương hỏi cô:

- Cô nói thật cho tôi nghe mấy hôm nay cô đi đâu và làm gì thế?

Vờ ngơ ngác Thoại My hỏi lại anh:

- Anh muốn hỏi gì?

Lê Phương nghiêm nghị, lời anh như sắc lạnh:

- Có phải cô đã làm việc gì mờ ám rồi phải không?

Tự ái nổi lên, Thoại My đáp một cách gay gắt:

- Chuyện mờ ám ư? Có lẽ là như vậy đó.

- Sao cô bướng bỉnh như vậy? Thoại My mím môi cô hằn học.

- Vì trong mắt anh tôi là một cô gái xấu xa bỉ ổi kia mà.

Lê Phương gằn từng tiếng.

- Tôi chỉ muốn biết cô đi đâu và làm gì ở mỗi buổi tối mà thôi.

Thoại My vẫn bướng:

- Tôi cảm ơn anh quan tâm. Nhưng tôi không cần anh quan tâm đâu.

Lê Phương lắc đầu.

- Nếu không vì một lời hứa thì tôi....

- Thì anh có thể tống cổ tôi ra khỏi nhà một cách không thương tiếc chứ gì?

Lê Phương thở dài:

- Tôi chưa thấy ai ngang bướng như cô cả.

- Vậy sao?

Lê Phương bảo:

- Từ nay cô không được ra khỏi nhà mỗi buổi tối.

Thoại My nói một cách thách thức:

- Nếu tôi vẫn tiếp tục thì sao?

- Cô...

- Cùng lắm là anh, đuổi tôi ra khỏi nhà chứ gì?

Lê Phương lắc đầu, anh cảm thấy khó chịu:

- Cô ngang bướng ngoài sức tưởng tượng của tôi nữa.

Thoại My kêu lên:

- Phải tôi đáng ghét như vậy đó. Từ nay anh mặc xác tôi đi.

Lê Phương vô tình nói:

- Cô nên học tính của Hà Mẫn đi.

Thoại My càng tức điên lên nữa. Cô hét lên:

- Cô ta giỏi, cô ta tài, cô ta ngoan vậy thì anh nên quan tâm đến cô ta đi. Anh mặc tôi!

Lê Phương hơi nhú mày khó chịu về thái độ của Thoại My:

- Cô vừa phải thôi nha Thoại My. Cô thấy tôi không nói rồi cô làm tới vậy sao?

Thoại My được nước làm tới:

- Tôi biết trong mắt anh tôi chỉ là một cô gái tầm thường không có giá trị.

Thấy cô vừa nói vừa khóc. Lê Phương thật sự ân hận. Sao mình lại nổi nóng vô lí với cô ta như vậy. Lê Phương lên có phần dịu hẳn:

- Tôi đi ngủ đây. Khuya rồi đừng làm ồn nữa.

Lê Phương bước về phòng mình. Thoại vẫn còn ngồi đó bó gối. Cô ôm mặt khóc một mình. Một lát sau, Lê Phương bước ra thấy vẫn còn ngồi đó. Đôi vai thon thon run lên từng chập. Lê Phương rất sợ nước mắt. Nên anh nói giọng dịu dàng:

- Vào ngủ đi Thoại My tôi xin lỗi đây!

- Anh đâu có lỗi gì đâu. Tại tôi quá ngang bướng mà thôi.

Lê Phương thở dài.

- Cô đừng nói như vậy mà tôi thêm áy náy. Ngủ đi rồi sáng ra mọi chuyện sẽ êm đẹp.

- Anh cứ ngủ đi, không cần phải bận tâm vì tôi đâu.

Lê Phương ngồi xuống cạnh cô:

- Thật ra những lời tôi nói khi nãy là chỉ vì muốn tốt cho cô thôi.

Giọng Thoại My vẫn ngang ngang:

- Tôi cảm ơn anh đó. Nhưng mọi chuyện tôi làm, tôi có thể gánh trách nhiệm.

Thoại My nói rồi đứng lên về phòng mình.

Lê Phương ngồi trầm ngâm. Anh đốt rất nhiều thuốc. Sáng ra thấy gạt tàn đầy ắp. Thoại My biết rằng đêm hôm anh thức khuya lắm.

Làm điếm tâm xong Thoại My cố tình ngồi chờ anh dậy. Nhưng gần đến giờ đi làm mà anh vẫn chưa dậy. Linh tính cho cô biết có chuyện chẳng lành, nên cô bấm môi gõ cửa phòng anh:

- Dậy chưa anh Lê Phương?

Tiếng Lê Phương vọng ra:

- Cô đi làm trước đi. Nói với Hà Mẫn và mọi người tôi sẽ đến sau.

Chưa có trường hợp này xảy ra. Nên Thoại My lo lắng hỏi:

- Anh có sao không?

- Tôi không sao, cô cứ đi làm trước đi nhé!

- Điếm tâm tôi đã làm xong anh ăn rồi hẳn đi.

- Được rồi, cô cứ để đó cho tôi.

Thoại My bước trở ra mà lòng cô không được vui. Anh ấy bị bệnh rồi ư? Mình phải làm gì để giúp anh ấy đây. Mãi suy nghĩ đến nơi làm đến lúc nào không hay. Thấy cô Hà Mẫn không thấy Lê Phương cô liền hỏi.

- Sao không thấy anh Lê Phương?

Cố nén bực vào lòng Thoại My đáp nhẹ:

- Có lẽ anh ấy đã bị bệnh rồi.

- Bị bệnh ư?

- Sáng nay tôi có gõ cửa gọi thì anh bảo tôi đi trước đi. Một lát anh ấy sẽ đến sau.

Hà Mẫn gật gật đầu suy nghĩ:

- Có thể anh bận việc gì thôi.

- Bận việc ư? Tôi đâu có nghe anh nói.

Hà Mẫn nhìn Thoại My nói như có ý vờ vờ:

- Có lẽ có chuyện gì đó riêng tư cho nên anh không thể nói cho tụi mình nghe được.

Thoại My gật đầu đồng tình:

- Có lẽ là như thế cũng nên Hà Mẫn lại hỏi:

- Nay cô có biết bạn gái của anh ấy là ai không?

Thoại My ngẩn người ra:

- Người yêu ư? Lâu nay không thấy anh ấy mời về nhà, mà cũng không nghe anh nhắc.

Hà Mẫn cũng cảm thấy lạ nên nói tiếp:

- Lê Phương cũng đã lớn tuổi rồi mà. Trước đây anh cũng có người yêu nữa. Nghe đâu họ đã chia tay rồi.

- Điều này tôi không được biết. Mà chắc vậy nên anh mới có thái độ lạnh lùng với phụ nữ đấy phải không?

Hà Mẫn nói vui.

- Không biết ai sẽ là người hâm nóng lại trái tim vốn dĩ lạnh giá của anh.

- Tôi thấy có một người.

- Ai vậy?

Nhìn chăm chăm vào cô, Thoại My cười tủm tỉm:

- Chỉ biết rồi còn hỏi.

Hà Mẫn lắc đầu:

- Biết chết liền:

- Là chị đó.

Hà Mẫn kêu lên:

- Ôi, sao nhỏ đùa kỳ vậy.

- Nói thật đó chứ làm gì mà có đùa.

Hà Mẫn chớp chớp mắt, làm ra vẻ như xấu hổ:

- Làm gì mà ta có được diễm phúc ấy nhỏ.

Thoại My nói thêm:

- Nếu không tin thì chị hãy để ý mà xem.

Hơi mỉm cười Hà Mẫn chăm chú hỏi:

- Anh ấy nhắc mình trước mặt Thoại My sao?

- Thì có tôi mới nói chứ.

Hà Mẫn như đã tin nên cô nói với Thoại My:

- Cảm ơn Thoại My nhiều lắm nha!

- Đâu có gì.

Hà Mẫn tủm tỉm cười và cô suy nghĩ đến Lê Phương rất nhiều.

Lần thứ hai Trâm Anh lại mò đến nơi làm việc của Chấn Hưng. Lần này cô đi thẳng vào phòng riêng của anh luôn:

- Không hoan nghênh em đến sao anh?

Chấn Hưng nhíu mày. Anh cảm thấy ghê tởm con người cô ta:

- Cô tìm tôi có việc gì không?

Trâm Anh đáp một cách rất tự nhiên:

- Nhớ anh em đến thăm một chút không được sao?

Chấn Hưng vội nói:

- Em đừng làm như vậy sẽ không tốt đâu. Hơn nữa đây là nơi làm việc của anh.

Trâm Anh khinh khỉnh:

Gì mà khó thế anh. Làm việc mà tiếp bạn cũng khững được à?

- Sao em lại hỏi kỳ vậy. Nơi làm việc là phải nghiêm túc là lẽ đương nhiên rồi.

Trâm Anh sáp lại gần anh hơn. Cô đưa tay vuốt vuốt vai anh một cách âu yếm:

- Thấy anh vất vả thế này em khổ tâm lắm.

Phủi tay cô xuống, Chấn Hưng nghiêm nghị nói:

- Em đừng làm chuyện có lỗi với chồng mình Trâm Anh ạ!

Cô cười khẩy:

- Em nói rồi, em và anh ta đã li dị nhau rồi.

Chấn Hưng lại nói:

- Vậy còn vợ con anh nữa. Anh rất yêu họ. Và ngược lại họ cũng rất yêu anh.

Trâm Anh mím môi, đôi mắt như lòng lên:

- Nhưng anh là của em, của em đó anh có biết không?

Chấn Hưng hơi lùi lại, anh nhìn Trâm Anh sững sờ:

- Đừng đùa như vậy thật ra giữa chúng ta đâu còn gì ngoài tình bạn.

Trâm Anh cười chua xót:

- Không em không cần tình bạn ấy đâu. Em vẫn yêu anh, yêu một cách tha thiết.

Chấn Hưng lắc đầu từ chối:

- Em đừng nói như vậy anh không thể đáp ứng được gì cho em đâu.

Trâm Anh nói mà chẳng cần suy nghĩ gì cả:

- Em không cần biết điều gì cả. Anh là của em không ai có thể tranh giành được cả.

Chấn Hưng thật sự bức bối. Anh nói một cách nghiêm túc.

- Em không cần hạnh phúc gia đình. Nhưng ngược lại thì anh rất cần. Anh không thể để mất nó được.

Cong môi Trâm Anh hỏi:

- Anh cần con chứ gì! Em có thể sản xuất cho anh một tiểu đội luôn.

Thủy Cúc xuất hiện. Cô giải vây cho Chấn Hưng:

- Giám đốc gọi anh lên văn phòng gấp. Có hợp đồng mới!

Chấn Hưng nhìn Thủy Cúc một cách biết ơn:

- Cảm ơn Thủy Cúc nhé! Anh sẽ lên ngay.

Vừa nói Chấn Hưng vừa cho xấp hồ sơ vào tủ khoá lại:

- Xin lỗi anh phải đi họp. Phiền Thủy Cúc tiếp khách hộ anh nhé.

Thủy Cúc lắc đầu:

- Phiền chị tôi cũng phải bận họp đấy!

Mím môi nghe giận sôi lên trong lòng Trâm Anh chợt nảy ra một ý. Cô mím cười rồi nói với Thủy Cúc:

- Tôi cũng rất bận. Không cần chị phải bận tâm.

Thủy Cúc nói với theo:

- Cảm ơn nhé! Đi thông thả.

Chấn Hưng quay trở lại:

- Anh cảm ơn Thủy Cúc!

Cô lắc đầu nhắc nhở:

- Anh phải có cách giải quyết đi. Chứ để tiếp diễn mãi sẽ không có lợi đâu.

Đưa tay gãi gãi đầu, Chấn Hưng chép miệng:

- Thật ra anh và cô ta đã chia tay nhau lâu lắm rồi.

- Anh chia tay với cô ấy.

- Không, trước đây cô ấy chê anh "hai lúa" quê mùa nên chạy theo một anh nghệ sĩ nào đó.

Thủy Cúc cười cười:

- Chắc tay này đã chán chê chị ta rồi đó anh.

- Chắc là như vậy.

Thủy Cúc lại lo:

- Em sợ có ngày chị Bảo Vy mà biết được sẽ lòi thối cho anh lắm đấy.

Chấn Hưng thật sự rối rắm:

- Em có cách gì giúp anh không vậy.

Thủy Cúc suy nghĩ:

- Cách thì có nhưng phải cần có thêm người hợp tác.

- Em nói vậy là sao?

Thủy Cúc hiến kế.

- Nhờ bác gác cổng thông báo với anh trước nếu cô ta xuất hiện.

Chấn Hưng hỏi lại:

- Anh phải trốn cô ta ư?

- Không phải là trốn mà là tránh mặt một thời gian.

- Ý em muốn nói là tìm mãi không gặp cũng chán.

Thủy Cúc gật đầu:

- Chỉ có thể thôi!

Chấn Hưng thấy được nên gật đầu:

- Tốt.

An Tân đi vào thấy hai người thì thầm to nhỏ nên lên tiếng:

- Nè, bàn việc công ty hay là việc riêng đây.

Thủy Cúc cong môi:

- Nếu cả hai thì sao?

An Tân che miệng:

- Cho anh nghe chuyện tư thôi, Thủy Cúc trề môi:

- Xi chưa ai xấu như anh cả đó.

An Tân tủi nghủ:

- Dường như lúc nào em cũng chê bai anh cả.

Hất mặt Thủy Cúc hạo.

- Chứ anh có gì tốt để mà em khen đây chứ.

- Yêu em thật lòng đó là điểm tốt của anh.

Thủy Cúc trề môi:

- Ai dám tin anh điều đó chứ!

An Tân cười hì hì:

- Mọi người không tin, nhưng mà em thì phải tin.

- Em không tin!
- Tin đại đi mà em!
- Sao có chuyện tin mà tin đại nữa sao?

Hai người cười vui vẻ. Chấn Hưng ôm đầu kêu lên:

- Hai người ác dữ thế, tôi đang rầu đây mà.

Thủy Cúc định nói gì thêm thì điện thoại của Chấn Hưng có tín hiệu. Thấy số điện thoại của Trâm Anh, Chấn Hưng cau có:

- Lại bày trò nữa rồi!

Thủy Cúc hỏi nhanh:

- Lại là cô ấy nữa à?
- Ừ.
- Anh cứ nghe đi!

An Tân ngăn:

- Đừng! Em nên nghe và cứ xưng là Bảo Vy vợ của anh Chấn Hưng xem sao?

Thủy Cúc nhìn Chấn Hưng thăm dò ý kiến. Hiểu ý Chấn Hưng gật đầu.

- Cứ thử xem sao?

Thủy Cúc cầm máy:

- Alô! Tôi là Bảo Vy đây!
- Xin lỗi, ai đầu dây thế.
- Cô... cô là Bảo Vy.
- Vâng! Bảo Vy là vợ của anh Chấn Hưng đấy!

Trâm Anh tỏ ra không một chút ngại ngùng:

- Xin lỗi tôi muốn gặp chồng chị một chút.
- Gặp chồng tôi ư? Để làm gì và chị là ai?

Trâm Anh cao ngạo nói:

- Chị cứ nói với anh ấy tôi là người bạn thân thiết của anh ấy.
- Xin lỗi chị tên gì ạ?
- Trâm Anh!
- Trâm Anh ư?
- Sao chị lại hốt hoảng?
- Ồ không, không có gì?

- Vậy chị gặp chồng tôi nhé!

Thủy Cúc đưa máy cho Chấn Hưng:

- Alô! Chấn Hưng nghe đây!

Trâm Anh thắc mắc:

- Nãy giờ anh ở đâu vậy?

- Tôi bận chút chuyện, gặp tôi có chuyện gì không?

Trâm Anh giở giọng cũ rích ra để nói:

- Em nhớ anh mới gọi thôi.

Chấn Hưng lại nói:

- Cô thật là hồ đồ dám cả gan gọi điện cho tôi để gặp vợ tôi.

- Anh sợ à?

- Tôi không sợ gì đâu, mà chỉ thấy bức bối về việc ngu xuẩn của cô đó?

Bị chửi oan ức, Trâm Anh mím môi. Anh dám chửi mình trước mắt vợ để lấy oai ư?

Hãy đợi đấy anh chàng khờ ạ!

- Em có thể gặp chị ấy trong nay mai thôi.

- Để làm gì cơ!

- Nói hết với chị ấy về môi trường của chúng ta trước đây và hiện tại.

Chấn Hưng kêu lên:

- Cô đừng làm ầu.

Trâm Anh mím môi:

- Em chưa từng thất bại một điều gì cả.

Rồi bật cười lên ha hả. Chấn Hưng ôm đầu. Anh không thể ngờ được con người Trâm Anh thật là độc hiểm. Anh phải làm gì để bảo vệ hạnh phúc của mình đây...?

Thoại My vẫn ngồi co ro trên chiếc ghế bành. Đôi mắt hướng về một phía. Cô không cam tâm đứng nhìn thân tượng của mình dần dần nghiêng về người khác.

Được bà Năm cho biết thứ bảy tuần sau là sinh nhật của anh. Thoại My bí mật tổ chức cho anh.

Thấy cô tắt bật, bà Năm gọi ý:

- Bày biện chi cho cực thể! Thường cậu chủ mua con vịt quay bánh mì và bình hoa là đủ.

Thoại My vui vẻ nói:

- Lần này con muốn làm cho anh phải bất ngờ.

Thấy cô đang vui, bà Năm cũng không nỡ nói gì. Bà chỉ nhắc:

- Cậu chủ rất đơn giản không cầu kì đâu.

- Bày vẽ chút cho nó trang trọng một chút mà bà Năm.

Bà Năm xua tay:

- Vậy thì cô muốn làm gì đó thì làm.

Thoại My lại nói:

- Con muốn ra ngoài mua ít rượu đó bà Năm.

Lần này thì bà Năm ngăn cản quyết liệt.

- Không được cậu chủ đã có lời thề là sẽ không uống một giọt rượu nào cả.

Tròn mắt ngạc nhiên nhìn bà Thoại My hỏi:

- Sao thế bà Năm.

Bà Năm xua tay:

- Ôi chuyện này tôi cũng không biết được đâu.

Thấy bà không muốn nói Thoại My thôi không hỏi nữa. Xong đâu đó Thoại My điện mời Hà Mẫn đến.

Hà Mẫn cũng rất ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế này Thoại My?

Tủm tủm cười Thoại My tỏ ra bí mật:

- Một chút sẽ biết.

Hà Mẫn sốt ruột:

- Trúng số hả?

- Không có.

- Lên chức.

Thoại My lắc đầu.

- Có đâu. Điều ấy chị rõ rồi mà

Nhăn mặt Hà Mẫn rên lên:

- Chuyện gì nói ra xem nào nhỏ làm chị sốt ruột quá.

Vẫn cố giữ bí mật, Thoại My lắc đầu:

- Hãy kiên nhẫn một chút đi.

Hà Mẫn nôn nao:

- Đi dự tiệc không biết lí do thì chán chết đi được.

Xem đồng hồ thấy đã quá giờ rồi mà Lê Phương vẫn chưa về. Thật sự cô rất lo lắng.

- Nhỏ còn chờ anh Lê Phương phải không?

- Vâng!

Hà Mẫn ngạc nhiên:

- Lúc tan sở chị thấy anh ấy về rồi mà.

Thoại My lo lắng:

- Vậy sao giờ này mà anh ấy vẫn chưa về.

Hà Mẫn sốt ruột:

- Không được để chị đi tìm anh ấy mới được.

Thoại My định ngăn nhưng nghĩ sao lại thôi. Cô cố gắng ngồi chờ thêm một chút nữa thì Hà Mẫn về. Lờn cô buồn thủi nào:

- Anh ấy sẽ không về dự đâu Thoại My ạ!

- Sao thế?

Hà Mẫn cười chua chát:

- Đã có người để anh ấy vui rồi.

Thoại My tròn mắt:

- Chị nói sao?

Hà Mẫn khoát tay:

- Thì ra hôm nay là sinh nhật của anh ấy.

Thoại My ngạc nhiên:

- Sao chị biết?

Hà Mẫn nhìn Thoại My một cách tội nghiệp:

- Người ta mừng sinh nhật ở nhà hàng với bạn gái rồi.

Thoại My lắc đầu.

- Chị có làm không, chứ anh ấy đâu có bạn gái.

Hà Mẫn lắc đầu:

- Nhỏ ngây thơ quá rồi đó. Giờ cao chai rượu lên Hà Mẫn đề nghị:

- Vậy thì hai đứa mình uống với nhau thôi.

Thoại My ngăn lại:

- Nhưng tôi không tin như vậy đâu. Tôi muốn thấy tận mắt mới tin.

Hà Mẫn dù nói sao thì Thoại My cũng không tin, nên đành để cho cô ta đến đó.

Hà Mẫn ngồi chờ. Một lát sau Thoại My quay về, cô lắc đầu bèn vực:

- Trời ơi chị làm to rồi!

- Sao thế, không phải à?

Thoại My ngồi xuống:

- Phải là anh. Nhưng chị ấy không phải là bạn gái đâu. Hà Mẫn xoa tay:

- Nhỏ không cần nói tránh thế đâu. Nhỏ đừng giấu mình nữa.

Thoại My giải thích:

- Chị ấy chỉ là bạn thân của anh Lê Phương mà thôi.

- Thật không.

- Sao lại không thật được. Chị ấy là chị dâu của tôi đây. Đừng nghĩ lung tung.

Hà Mẫn ngạc nhiên:

- Chị dâu của mi thật sao?

- Sao họ thân mật dữ thế?

- Họ là bạn thân với nhau từ nhỏ kia mà.

Hà Mẫn lại nghi vấn:

- Có thể là trước đây họ yêu nhau. Nhưng vì hoàn cảnh nên chia tay.

- Vậy sao?

Hà Mẫn cảm thấy buồn nên nói.

- Thôi mình về nghe. Thoại My rất sợ ở lại một mình lúc này nên vội ngăn:

- Đừng về, chị nên kiên nhẫn chứ. Anh ấy sẽ về thôi mà.

Hà Mẫn đề nghị:

- Ngồi không buồn lắm. Ta với nhỏ uống rượu đi.

Thoại My cười cười:

- Mượn rượu để giải sầu sao?

- Cứ cho là như vậy cũng được mà.

Thoại My lấy ra hai cái ly đưa cho Hà Mẫn một chung đầy rồi nói:

- Nếu biết chị si tình như vậy chắc là anh ấy sẽ cảm động lắm.

Hà Mẫn lắc đầu:

- Con người anh ấy có gì đó rất khó hiểu, nhỏ không thấy sao hả?

Thoại My khơi gợi:

- Xem ra anh ấy rất nghiêm túc trong vấn đề tình cảm

Hà Mẫn uống cạn ly rượu. Để ly xuống bàn cô thắc mắc:

- Trước đây có lẽ anh ấy bị phụ tình nên mới sinh ra lạnh lùng đến như vậy.

- Chuyện này có lẽ đúng. Nên anh ấy mới nhìn bọn con gái mình lãnh cảm đến như vậy.

Hà Mẫn cay đắng nói:

- Thật ra mình đã yêu anh ấy từ lâu. Xem ra tình yêu ấy vô vọng rồi.

Thoại My an ủi:

- Chị chưa thổ lộ thì làm sao biết là vô vọng.

Hà Mẫn thối thác:

- Thà không nói còn ít đau hơn đó Thoại My ạ!

Thoại My cũng không biết nói gì thêm nữa cô khuyên.

- Có khi anh ấy ngại chưa nói với chị đó thôi.

Nói tới nói lui hai người làm gần cạn chai rượu Hà Mẫn như đã say lắm rồi. Cô khóc lè nhè cô tâm sự:

- Tim mình đau lắm đó Thoại My ạ! Yêu người mà không dám nói, nhỏ thấy có đau khổ không? Thoại My dỗ dành:

- Hay là để tôi nói giúp chị được không?

Hà Mẫn từ chối:

- Ai lại làm như vậy. Kỳ kỳ làm sao vậy?

Thoại My than:

- Nếu chị không cho tôi nói thì biết chừng nào anh ấy mới hiểu cho chị đây.

Hà Mẫn gục đầu xuống bàn xem ra như cô ta say dữ lắm rồi...